U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: S. P.,** zastoupený opatrovníkem JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Polní 980/92, Brno - Štýřice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2009, č. j. OAM-1-479/VL-07-PA03-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2010, č. j. 56 Az 11/2009 - 25,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené opatrovnici stěžovatele JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce se sídlem Polní 980/92, Brno - Štýřice, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 720 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 13. 1. 2009, č. j. OAM-1-479/VL-07-PA03-2007, jímž mu nebyla podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění

pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

V kasační stížnosti stěžovatel požádal o ustanovení zástupce a jako adresu svého pobytu uvedl: P. , T. Usnesením krajského soudu ze dne 8. 6. 2010, č. j. 56 Az 11/2009 - 42, byl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce zamítnut a současně byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy předložil soudu plnou moc advokáta, který ho bude v řízení o kasační stížnosti proti shora označenému rozsudku krajského soudu zastupovat. Citované usnesení se však stěžovateli nepodařilo doručit, neboť stěžovatel (adresát) nebyl podle údajů poštovního doručovatele na uvedené adrese znám (viz doručenka na č. l. 43 soudního spisu).

V této souvislosti se krajský soud dne 16. 6. 2010 obrátil na Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, jehož evidenční odbor přípisem ze dne 22. 6. 2010 (viz č. l. 46 soudního spisu) sdělil, že poslední mu známou adresou pobytu stěžovatele bylo Pobytové středisko Havířov – Dolní Suchá a že mu bylo, dle dotazovanému orgánu dostupných evidencí, vydáno vízum za účelem strpění platné do 9. 11. 2010. V návaznosti na výše uvedené se krajský soud dne 1. 7. 2010 obrátil na Pobytové středisko Havířov – Dolní Suchá, které mu přípisem ze dne 8. 7. 2010 sdělilo, že stěžovatel opustil jmenované zařízení dne 14. 4. 2010 v právním postavení cizince, a to po nabytí právní moci rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí jeho žaloby proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany. Od té doby se v pobytovém středisku nezdržuje.

S ohledem na tyto skutečnosti měl Krajský soud v Brně za to, že pobyt stěžovatele není znám, a proto mu usnesením ze dne 11. 8. 2010, č. j. 56 Az 11/2009 - 51, ustanovil opatrovníka ve smyslu ust. § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ust. § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v tomto řízení zákon o azylu, který v ust. § 33 písm. e) ukládá soudu řízení zastavit, jestliže se žadatel o udělení mezinárodní ochrany nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil.

Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45, dostupném na www.nsssoud.cz, smyslem citovaného ustanovení zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu). Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit. Nezdržuje-li se takový účastník řízení v místě hlášeného pobytu v České republice, v důsledku nemožnosti dosáhnout jeho přítomnosti u soudu (např. za účelem objasnění pravdivosti tvrzení účastníka, vyjasnění rozporů mezi výpovědí účastníka před správním orgánem a novým tvrzením v kasační stížnosti, objasnění a rozvedení stížních bodů, apod.) vznikají v řízení u soudu značné průtahy, právě v důsledku neoznámení místa pobytu, případně jeho změny.

Vzhledem k výše uvedenému zjištění, že se stěžovatel nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu neoznámil krajskému soudu a následně ani Nejvyššímu správnímu soudu [v evidenci vedené Ministerstvem vnitra je v rubrice popis pobytu jako poslední známá adresa k propustce od 31. 3. 2010 do 7. 4. 2010 uvedena P., T. (viz č. l. 58 a 59 soudního spisu), kde se však stěžovatel, jak je uvedeno výše, nezdržuje], shledal Nejvyšší správní soud naplnění podmínek ust. § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s ust. § 33 písm. b) zákona o azylu, a řízení zastavil.

Zdejší soud přitom vycházel i ze své judikatury, podle které pokud v azylové věci nastane situace, kdy u stěžovatele, který je žadatelem o azyl, nelze zjistit místo jeho pobytu, soud řízení o kasační stížnosti zastaví podle § 33 písm. b) zákona o azylu, bez ohledu na to, zda kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti a zda jsou splněny všechny podmínky řízení, včetně povinného zastoupení advokátem, či nikoliv (srov. usnesení ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007 - 66, dostupné na www.nssoud.cz).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena podle ust. § 29 odst. 3 o. s. ř., ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. (viz usnesení krajského soudu ze dne 11. 8. 2010, č. j. 56 Az 11/2009 - 51) opatrovnicí JUDr. Jana Kuřátková, advokátka se sídlem Polní 980/92, Brno – Štýřice, která v podání ze dne 22. 9. 2010 vyčíslila odměnu částkou 2 x 500 Kč za dva úkony právní služby - převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 22. 9. 2010 podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a 600 Kč na úhradu hotových výdajů.

Protože však písemné podání ze dne 22. 9. 2010 nelze považovat za úkon důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatele, neshledal zdejší soud důvod k přiznání odměny za písemné podání soudu týkající se věci samé ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Má-li být totiž úkon učiněný v řízení posouzen jako úkon právní služby ve smyslu ust. § 7, § 9 odst. 5 a § 11 advokátního tarifu, za který náleží odměna, musí být prokázán jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka. V daném případě „Vyjádření k podjatosti a vyúčtování odměny a náhrady hotových výdajů advokáta – opatrovníka“ ze dne 22. 9. 2010, jež obsahuje toliko vyjádření k podjatosti na rozhodování se podílejících soudců a vyčíslení požadované odměny a náhrady nákladů řízení, nelze považovat za úkon důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatele.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného určil odměnu opatrovnici - advokátce, a to částkou 300 Kč za jeden úkon právní služby - převzetí a příprava zastoupení (tarifní hodnota je přitom stanovena ust. § 9 odst. 5 advokátního tarifu a nikoliv ust. § 9 odst. 2 téhož předpisu, jak se mylně domnívá opatrovnice) a 300 Kč na úhradu hotových výdajů podle ust. § 7 bod 1., § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože opatrovnice stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle citovaného zákona činí 120 Kč. Ustanovené opatrovnici se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 720 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu